

Въпрѣки твърдѣнията на г. Михайловски че *не прѣкалява*: „Нашата книга има, прѣди всичко документална стойностъ на единъ сждебенъ протоколъ“ (стр. XVI), мисля да има нѣщо прѣувеличено, въ книгата му „*Отъ Развали къмъ Провали*“, инакъ всѣки, въ България би се провикналъ:

„Huncine solem.

Tam nigrum surrexere mihi!“¹⁾.

Има прѣувеличено; прѣувеличено не, ами прѣувѣличено²⁾.

Но поне на г. Ст. Михайловски не се падаше да пише въ „Духовна Пробуда“, (бр. I, стр. 15) за католишкитѣ училища: „каква нужда ние имаме отъ тия училища“, изъ България?

Никой пжтъ нѣма изтишѣкъ отъ добри училища, нигдѣ.

И когато католицитѣ отварятъ училища, не искатъ съ това да кажатъ на хората: Вие сте диваци!

Не сж казали това на българитѣ, нѣма да го кажатъ. Нѣма даже да имъ напомнятъ думитѣ на духовитий Алеко Константиновъ, въ незабравимата си книга „Б. Г.“ стр. 142.

„Европейци сме ний, ама все не сме до тамъ!“.

* * *

Х. Заключение. Сжщността на въпроса.

* * *

Чигательтъ е забѣлѣжилъ непрѣменно, че горнитѣ редове не ги писахъ безъ никакво смущение.

Не отказвамъ.

Единъ синъ не може безъ смущение да гово-

1) „И тѣзъ черни дни ми оставаше да видя!“ Ног.

2) „Allzu spitzig—ist nicht witzig“.